

Nr 6.*Utlåtande i anledning av Kungl. Maj:ts proposition angående livräntor åt vissa befattningshavare och f. d. befattningshavare vid statens järnvägar.*

I en den 17 januari 1947 dagtecknad proposition nr 16, som hänvisats till bankoutskottets förberedande handläggning, har Kungl. Maj:t, under åberopande av propositionen bilagt utdrag av statsrådsprotokollet över kommunikationsärenden för samma dag, föreslagit riksdagen medgiva, att järnvägsstyrelsen må i fall, då förhållandena äro likartade med dem för vilka redogjorts i förevarande proposition eller i propositionerna 1945: 150 och 360, med befattningshavare och f. d. befattningshavare vid statens järnvägar träffa överenskommelse om livräntor enligt grunderna i lagen den 5 juli 1901 angående ersättning till följd av olycksfall i arbete.

Beträffande motiveringen för ifrågavarande förslag får utskottet, i den mån ej redogörelse härför lämnas i det följande, hänvisa till propositionen.

Föredragande departementschefen har anfört bl. a. följande.

Med bifall till propositionerna nr 150 och 360 har 1945 års riksdag (skrivelserna nr 225 och 564) medgivit, att järnvägsstyrelsen finge med vissa befattningshavare vid statens järnvägar m. fl. träffa överenskommelse om livräntor enligt grunderna i lagen den 5 juli 1901 angående ersättning för skada till följd av olycksfall i arbete. Nu ifrågavarande fall äro av liknande beskaffenhet som de i nämnda propositioner behandlade fallen, i det att samtliga avse personer, som under tjänstgöring vid statens järnvägar skadats under sådana förhållanden att nyssnämnda lag varit tillämplig å skadefallen. Den rätt till ersättning, som kan ha tillkommit de skadade, har emellertid i samtliga fall preskriberats, då ingen av de skadade framställt krav mot statens järnvägar inom tid, som anges i 13 § nämnda lag. Detta oakttat finner jag i likhet med vederbörande myndigheter skäligt, att livräntor tillerkännas förenämnda personer enligt grunderna i 1901 års olycksfallsersättningslag.

Hittills har Kungl. Maj:t i fall av förevarande art hemställt om riksdagens bemyndigande för järnvägsstyrelsen att med vederbörande träffa överenskommelse om livräntor enligt grunderna i 1901 års olycksfallsersättningslag. Sedan erfarenhet numera vunnits rörande de typer av skadefall, vid vilka utgivande av livränta kan ifrågakomma, synes ett generellt bemyndigande böra inhämtas för järnvägsstyrelsen att träffa sådana överenskommelser, då förhållandena äro likartade med dem, för vilka redogjorts i det föregående eller i propositionerna 1945: 150 och 360.

Med tillstyrkande av Kungl. Maj:ts ifrågavarande förslag får utskottet hemställa,

att riksdagen må bifalla Kungl. Maj:ts förevarande proposition.

Stockholm den 25 februari 1947.

På bankoutskottets vägnar:

GUST. SVEDMAN.

Närvarande: se under utlåtandet nr 4.
